

Последня речъ да чуя отъ уста!...
 ... Не, по-добре безъ нищо тя да знае.
 Ще мога ли при среща да изтрая!
 Тъй мила си, о дивна Зита, ти,
 че камъка потръпналъ би предъ тебъ!

(мърва му се нѣкой и погледва)

Но кой е тамъ?

Гласъ на Иосифъ. Азъ, майсторе, възчаквамъ
 Майсторъ Лалйо. Какво?

Гласъ на Иосифъ.

Да тъй... приготвено е всичко...

За пжтъ. И после казаха ми — тукъ
 те дирилъ нашъ единъ мжжъ градинарь
 И казалъ азъ тадѣва да го чакамъ...

Майсторъ Лалйо. Тогазъ... Щомъ иска д
 ме вид

Но кой ще е?... Пжкъ който и да е —
 ще трѣбва да го видя, че утре въ зори
 на пжтъ ще сме — и не ще има време
 да разбера какво съмъ му потрѣбенъ...

(Като помисля)

... Възчаквай тамъ при входа и кога.
 подири ме — извикай ме тогазъ.

Иосифъ се отдалечава.

XII

Майсторъ Лалйо остава самъ.

(Свелъ глава нѣщо мисли. Въ съседната
 зала тинцуватъ. Чуватъ се зилове.

Явява се великиятъ везиръ — Соколъ)

Соколъ. (Като приближава)

Защо на саме тъй?... Личи си по лицето
 умора че надвила е на тебе!

Майсторъ Лалйо (самъ го погледва)

И радвамъ се, че азъ къмъ роденъ край
 потегли ще... а нѣщо на гърди...

Соколъ. Така е то: не лесно се забравя
 заложенъ трудъ... А твоята жамия...